

TEISINGUMO TEISMO (trečioji kolegija) SPRENDIMAS
2005 m. vasario 17 d.*

Byloje C-134/03

dėl *Giudice di pace di Genova-Voltri* (Italija) 2003 m. kovo 10 d. sprendimu, kurį Teisingumo Teismas gavo 2003 m. kovo 25 d., pagal EB 234 straipsnį pateikto prašymo priimti prejudicinį sprendimą byloje

Viacom Outdoor Srl

prieš

Giotto Immobilier SARL,

TEISINGUMO TEISMAS (trečioji kolegija)

kurį sudaro kolegijos pirmininkas A. Rosas (pranešėjas), teisėjai A. Borg Barthet, J.-P. Puissochet, J. Malenovský ir U. Löhmus,

* Proceso kalba: italų.

generalinė advokatė J. Kokott,
posėdžio sekretorė L. Hewlett, vyriausioji administratorė,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį ir įvykus 2004 m. rugsėjo 9 d. posėdžiui,

išnagrinėjęs rašytines pastabas, pateiktas:

- *Viacom Outdoor Srl*, atstovaujamos *solicitor* B. O'Connor ir *avvocato* F. Filpo,

- *Giotto Immobiliare SARL*, atstovaujamos *avvocato* G. Travaglino,

- Italijos Respublikos, atstovaujamos I. M. Braguglia, padedamo *avvocato dello Stato* O. Fiumara,

- Europos Bendrijų Komisijos, atstovaujamos P. Oliver ir K. Banks, padedanų *avvocato* M. Bay,

išklausęs 2004 m. spalio 28 d. posėdyje pateiktą generalinės advokatės išvadą,

priima šį

Sprendimą

- 1 Prašymas priimti prejudicinį sprendimą yra pateiktas dėl EB 49, 82, 86, 87 ir 88 straipsnių išaiškinimo.
- 2 Prašymas paduotas nagrinėjant sutartinio pobūdžio ginčą tarp *Viacom Outdoor Srl* (toliau – *Viacom*), įsteigtos Milane (Italija) ir *Giotto Immobilier SARL* (toliau – *Giotto*), įsteigtos Mentone (Prancūzijoje).

Pagrindinė byla

- 3 Iš bylos medžiagos matyti, kad *Giotto* parduoda nekilnojamąjį turtą Prancūzijoje ir kad 2000 m. rugsėjo 9 d. sudaryta sutartimi ji įpareigojo *Viacom* (ankstesnis pavadinimas – *Società Manifesti Affissioni SpA*) savo sąskaita teikti reklaminių skelbimų iškabinimo paslaugas Genujos (Italija) savivaldybės teritorijoje. Paslaugas, kurios yra šios sutarties dalykas, *Viacom* teikė 2000 m. spalio mėnesį.
- 4 Ginčas tarp *Viacom* ir *Giotto* kilo dėl to, kad *Giotto* atsisakė *Viacom* atlyginti 439 385 ITL, t. y. 226,92 EUR, sumą, kuri buvo sumokėta Genujos savivaldybei kaip savivaldybės reklamos mokestis (*imposta comunale sulla pubblicità*). Pagal šalių sudarytą sutartį, be paslaugų teikimo kainos, *Giotto* įsipareigojo *Viacom* mokėti „nustatytus specifinius mokesčius“, kuriuos *Viacom* turi sumokėti teikdama šias

paslaugas. Tačiau *Giudice di pace di Genova-Voltri* (Italija), į kurį buvo kreiptasi dėl ginčo, *Giotto* teigia, kad Italijos teisės nuostatos, nustatančios ir reglamentuojančios savivaldybės reklamos mokesį, prieštarauja Bendrijos teisei, pirmiausia laisvei teikti paslaugas, įtvirtintai EB 49 straipsnyje, ir EB 82, 86, 87 bei 88 straipsniuose įtvirtintoms konkurencijos taisyklėms.

Nacionalinės teisės aktai

5 Savivaldybės reklamos mokesį ir skelbimų iškabinimo rinkliavas reglamentuoja 1993 m. lapkričio 15 d. Įstatyminio dekreto Nr. 507 – Savivaldybės reklamos mokesčio ir skelbimų iškabinimo rinkliavų taikymo peržiūros ir suderinimo (*decreto legislativo* Nr. 507 – *Revisione ed armonizzazione dell'imposta comunale sulla pubblicità e del diritto sulle pubbliche affissioni*) (1993 m. gruodžio 9 d. GURI Nr. 288 priedas, toliau – Įstatyminis dekretas Nr. 507/93) redakcija, galiojusi ginčo pagrindinėje byloje metu.

6 Įstatyminio dekreto Nr. 507/93 1 straipsnis nustato:

„Išorinei reklamai ir viešų skelbimų iškabinimui pagal toliau nurodytų straipsnių nuostatas taikomas savivaldybės, kurios teritorijoje jie pateikiami, mokeskis arba rinkliava.“

7 Įstatyminio dekreto 3 straipsnis nustato:

„1. Savivaldybė nustato reklamos ir skelbimų iškabinimo paslaugų mokesčio mokėjimo taisykles.

2. Šiose taisyklėse savivaldybė nustato reklamos pateikiamo būdą ir atsižvelgdama į bendrąjį interesą gali riboti bei drausti tam tikras konkrečias reklamos formas.

3. Šiose taisyklėse bet kuriuo atveju turi būti nustatytas reklamos išlaidų tipas ir dydis, leidimo įrengti reklamą gavimo tvarka bei bendrojo įrengimų plano įgyvendinimo kriterijai. Jose taip pat turi būti paskirstyti savivaldybės statinių plotai, skirti institucinės, socialinės arba bet kuriuo atveju nekomercinės paskirties skelbimams bei komercinio pobūdžio skelbimams, taip pat plotai, skirti privačių asmenų tiesioginiams skelbimams.

<...>“

8 Įstatyminio dekreto 5 straipsnio 1 dalis apibrėžia reklamos mokesčio objektą:

„Savivaldybių reklamos mokestis imamas už reklamos platinimą vaizdiniais arba garsiniais komunikacijos būdais, kuriems netaikoma skelbimų iškabinimo rinkliava, viešose arba atvirose visuomenei vietose, arba matomose iš jų.“

9 Pagal Įstatyminio dekreto Nr. 507/93 6 straipsnio 1 dalį mokesčio mokėtojas yra „bet kuris asmuo, kuris disponuoja priemone, kuria platinami reklaminiai skelbimai“.

Pagal to paties straipsnio 2 dalį asmuo, gaminantis arba parduodantis prekes arba teikiantis paslaugas, kurios yra reklamos objektas, privalo solidariai mokėti mokesťį.

- 10 Šio dekreto 9 straipsnis reglamentuoja mokesčio mokėjimą. Jo 7 dalyje sakoma:

„Kai reklamai naudojamos viešosios atramos, be savivaldybių reklamos mokesčio gali būti taikomos ir specialiosios naudojimo rinkliavos bei nustatytas atlygis (pvz., nuompinigiai). Kai reklamos skelbimas pateikiamas ant atramų, įrengtų ant savivaldybei priklausančio arba suteikto jai naudoti turto, be reklamos mokesčio gali būti taikomi savivaldybės plotų naudojimo mokesťis, mokėjimai, susiję su nuoma ar koncesija, tačiau jei turi būti proporcingi faktiškai naudojamam savivaldybės plotui, kurį ant atramos užima reklama.“²

- 11 Be to, dėl Savivaldybių reklamos paslaugų Įstatyminio dekreto Nr. 507/93 18 straipsnis nustato:

„1. Savivaldybės skelbimų iškabinimo tarnybos paskirtis yra užtikrinti specialiai savivaldybės vykdomą įvairių rūšių skelbimų, kuriuose pateikiami institucinės, socialinės paskirties ir bet kuriuo atveju nekomercinio pobūdžio pranešimai, arba prireikus pagal 3 straipsnyje nustatytas teisės normas – skelbimai, platinami vykdant ekonominę veiklą, skelbimų iškabinimo ant tam skirtų atramų veiklą.

2. Tarnyba turi būti privalomai įsteigta savivaldybėse, kuriose užpraeitų metų, skaičiuojant nuo einamųjų metų, gruodžio 31 d. gyveno daugiau kaip 3 tūkstančiai gyventojų; kitose savivaldybėse šią paslaugą teikti nėra privaloma.

3. Reklamos stendams skirtas plotas turi būti nustatytas savivaldybės taisyklėse proporcingai gyventojų skaičiui ir bet kuriuo atveju negali būti mažesnis kaip 18 kvadratinių metrų vienam tūkstančiui gyventojų savivaldybėje, kurios gyventojų skaičius yra didesnis kaip trisdešimt tūkstančių gyventojų, ir 12 kvadratinių metrų kitose savivaldybėse.“

- 12 Įstatyminio dekreto 19 straipsnio 1 dalis nustato skelbimų iškabinimo rinkliavos mokėjimą:

„Viešų skelbimų iškabinimas apmokestinamas rinkliava, į kurią įeina reklamos mokestis, mokama solidariai pareiškėjo ir asmens, kurio interesais prašoma paslaugos, šią paslaugą teikiančiai savivaldybei.“

- 13 Genujos savivaldybėje Įstatyminio dekreto Nr. 507/93 nuostatos buvo įgyvendintos naujomis taisyklėmis dėl reklamos ir viešo skelbimų iškabinimo mokesčio taikymo (*nuovo regolamento per l'applicazione dell'imposta sulla pubblicita' e per l'effettuazione del servizio delle pubbliche affissioni*), kurios buvo priimtos 1998 m. gruodžio 21 d. savivaldybės aktu. 1999 ir 2000 m. šios savivaldybės taisyklės buvo iš dalies pakeistos, o vėliau 2001 m. kovo 26 d. savivaldybės aktu jos buvo pakeistos naujomis taisyklėmis.

Procedūra iki prašymo priimti prejudicinį sprendimą ir Teisingumo Teismui pateikti klausimai

- 14 Pagrindinėje byloje 2002 m. balandžio 9 d. nutarimu *Giudice di pace di Genova-Voltri* Teisingumo Teismui padavė pirmą prašymą priimti prejudicinį sprendimą dėl

EB 2 straipsnio, 3 straipsnio 1 dalies a, b ir c punktų, 23 straipsnio, 27 straipsnio a, b ir d punktų, 31 straipsnio 1 ir 3 dalių bei 49, 50, 81, 82, 86 ir 87 straipsnių išaiškinimo.

- 15 Teisingumas Teismas 2002 m. spalio 8 d. nutartimi *Viacom* (C-190/02, Rink. p. I-8287) nutarė, kad šis prašymas yra nepriimtinas. Visų pirma nutarties 13–21 punktuose jis konstatavo, kad nutarime dėl prašymo priimti prejudicinį sprendimą nebuvo nurodyta pakankamai duomenų, jog nacionaliniam teismui būtų galima pateikti tinkamą Bendrijos teisės išaiškinimą. Vėliau Teisingumo Teismas nurodė, kad *Giudice di pace* pateikti klausimai buvo akivaizdžiai nepriimtini, nes visų pirma nacionalinis teismas pačiame nutarime dėl prašymo priimti prejudicinį sprendimą neišdėstė pagrindinės bylos faktinių ir teisinių aplinkybių, nepateikė priežasčių, kodėl jam kilo klausimų būtent dėl tam tikrų Bendrijos nuostatų išaiškinimo, bei nenurodė jo nustatyto ryšio tarp šių nuostatų ir pagrindinėje byloje taikytinų nacionalinės teisės aktų (minėtos nutarties *Viacom* 24 ir 26 punktai).
- 16 2002 m. gruodžio 18 d. sprendimu *Giudice di pace* nutarė toliau nagrinėti pagrindinę bylą. Išklaušęs šalis jis nusprendė, kad neišnyko kai kurios priežastys, dėl kurių jis anksčiau kreipėsi į Teisingumo Teismą dėl prejudicinio sprendimo priėmimo, ir kad jam reikia paduoti naują prašymą priimti prejudicinį sprendimą tik dėl EB sutarties straipsnių nuostatų, susijusių su laisvu paslaugų judėjimu ir konkurencija, išaiškinimo. Jis nutarė ištaisyti tai, kad Teisingumo Teismui pateikta informacija buvo nepakankama, taip pat naujame nutarime dėl prašymo priimti prejudicinį sprendimą aiškiau pateikti pagrindinės bylos faktines ir teises aplinkybes.
- 17 Dėl šiame naujame sprendime pateiktų klausimų reikšmės sprendžiant pagrindinę bylą *Giudice di pace* nurodo, kad dėl galimo Sutarties neatitikimo nacionalinės nuostatos, reglamentuojančios reklamos mokestį ir skelbimų iškabinimo rinkliavas, tampa neteisėtos arba netaikytinos, o *Viacom* reikalavimas sumokėti mokestį nėra pagrįstas, todėl jis turi būti atmetas.

18 Atlikęs teisinę analizę *Giudice di pace* pateikia tokias išvadas:

- „— pagal Įstatyminiame dekrete Nr. 507/93 ir jo vėlesniuose pakeitimuose, taip pat savivaldybių įgyvendinančiose taisyklėse nustatytą tvarką savivaldybių teritoriniai organai įsteigia viešąsias įmones, kurios šiuo atveju vykdo ekonominę veiklą (skelbimų išskabinimas),

- ši veikla (skelbimų išskabinimas) yra ekonominė veikla, kuri vykdoma konkuruojant su privačiais asmenimis ir gali turėti poveikį prekybai tarp Bendrijos valstybių narių,

- atsižvelgiant į tai, kas pasakyta, galima pagrįstai manyti, kad rinkliavos ir jų dalį sudarantis mokestis, kuriuos administruodamos paslaugą gauna savivaldybės, yra specialios rinkliavos EB 86 straipsnio prasme,

- regis, kyla rimtų abejonių dėl nagrinėjamos tvarkos atitikties Bendrijos teisei; dėl galimo aptariamoms tvarkoms neatitikimo paslaugų kainos dalis, kurios iš *Giotto* reikalauja *Viacom*, taptų neteisėta, o pagrindinis ieškovo reikalavimas, kuris yra šios bylos dalykas, – nepagrįstas.“

- 19) Atsižvelgdamas į šiuos svarstymus, *Giudice di pace di Genova-Voltri* nutarė sustabdyti bylos nagrinėjimą ir pateikti Teisingumo Teismui šiuos prejudicinius klausimus:

„1) Ar aptariamo mokesčio ir rinkliavų, kurios yra susijusios su rinka, sudarančia didelę dalį Bendrijos rinkos, administravimo viešajai įmonei (savivaldybėms) perdavimas, kai įmonė tokioje rinkoje užima dominuojančią dalį, prieštarauja:

a) EB 86 ir 82 straipsnių nuostatų bendram taikymui;

b) EB 86 ir 49 straipsnių nuostatų bendram taikymui?

2) Ar tai, kad tokia viešoji įmonė gauna pajamų iš surinktų aptariamų mokesčių ir rinkliavų, prieštarauja:

a) EB 86 ir 82 straipsnių nuostatų bendram taikymui;

b) EB 87 ir 88 straipsnių bendram taikymui, ta dalimi, kuria toks pajamų gavimas yra neteisėta (apie tai nebuvo nepranešta) ir nesuderinama su bendrąja rinka valstybės pagalba?“

Dėl prejudicinių klausimų nepriimtumo

- 20 Italijos vyriausybė abejoja dėl prašymo priimti prejudicinį sprendimą priimtumo, manydama, kad ypač pagrindinės bylos faktinės aplinkybės nėra pakankamai atskleistos nutarime dėl prašymo priimti prejudicinį sprendimą. Savo rašytinėse pastabose Europos Bendrijų Komisija, atsižvelgdama į įvairias spragas, prieštaravimus ir dviprasmiškumus, esančius nutarime dėl prašymo priimti prejudicinį sprendimą, taip pat padarė išvadą dėl viso prašymo priimti prejudicinį sprendimą nepriimtumo. Šiame nutarime atskleistos faktinės ir teisinės aplinkybės buvo tokios neaiškios, kad Komisija negalėjo pateikti Teisingumo Teismui atsakymų dėl prejudicinių klausimų esmės. Tačiau posėdyje Komisija nutarė, kad, atsižvelgiant į tam tikrus pagrindinės bylos šalių ir Italijos vyriausybės jų pastabose ir atsakymuose į rašytinius klausimus Teisingumo Teismui pateiktus paaiškinimus, galima pateikti tinkamą atsakymą į prejudicinius klausimus dėl EB 49 ir 87 straipsnių išaiškinimo.
- 21 Iš pat pradžių pažymėtina, kad kitaip nei iš prašymo priimti prejudicinį sprendimą, po kurio buvo priimta minėta nutartis *Viacom*, iš nutarimo dėl prašymo priimti prejudicinį sprendimą akivaizdžiai neišplaukia, jog *Giudice di pace* nepateikė Teisingumo Teismui pakankamų duomenų dėl priežasčių, kodėl jam kilo klausimų, susijusių su tam tikrų Bendrijos teisės nuostatų išaiškinimu bei jo nustatytu ryšiu tarp šių nuostatų ir šioje byloje taikytinų nacionalinės teisės aktų. Iš tikrųjų šiame nutarime prašymą priimti prejudicinį sprendimą padavęs teismas aiškiai pažymi, kad, jo nuomone, Teisingumo Teismas būtinai turi išaiškinti Sutarties nuostatas, susijusias su laisvu paslaugų judėjimu (EB 49 straipsnis), specialių ir išimtinių teisų teikimu (EB 82 ir 86 straipsniai) ir valstybės pagalbos teikimu (EB 87 ir 88 straipsniai), nes jeigu nacionalinės nuostatos, reglamentuojančios reklamos mokesčių ir skelbimų iškabinimo rinkliavas, būtų laikomos neatitinkančiomis šių Bendrijos nuostatų, Italijos teisės aktuose nustatyti ir Genujos savivaldybei mokami mokesčiai turėtų būti laikomi neteisėtais ir, vadinas, *Viacom* pateiktas mokėjimo reikalavimas nebūtų teisiškai pagrįstas, todėl atmestinas.

- 22 Tačiau pagal teismo praktiką tam, kad Teisingumo Teismas galėtų tinkamai atsakyti į jam pateiktus prejudicinius klausimus, būtina, kad nacionalinis teismas apibrėžtų šių klausimų faktines ir teisines aplinkybes arba kad bent jau paaiškintų faktines prielaidas, kuriomis šie klausimai paremti (minėto nutarimo *Viacom* 15 punktą ir jame nurodoma teismų praktika).
- 23 Stiekiant įsitikinti, ar *Giudice di pace* pateikti duomenys tenkina šiuos reikalavimus, reikia atsižvelgti į pateiktų klausimų pobūdį ir reikšmę. Kadangi faktinių ir teisiųjų aplinkybių tikslumo reikalavimas yra ypač svarbus konkurencijos srityje, kuriai būdingos sudėtingos teisinės ir faktinės situacijos (minėtos nutarties *Viacom* 22 punktą ir jame minėta teismų praktika), visų pirma reikia išnagrinėti, ar nutarime dėl prašymo priimti prejudicinį sprendimą pateikiama pakankamai duomenų, kurie leistų Teisingumo Teismui pateikti tinkamus atsakymus į klausimus dėl EB 82, 86, 87 ir 88 straipsnių išaiškinimo.
- 24 Dėl teisės aktų konstatuotina, kad, nepaisant dviprasmiškų ir prieštarų nuorodų į Genujos savivaldybės priimtas Įstatyminio dekreto Nr. 507/93 įgyvendinimo nuostatas, nutarime dėl prašymo priimti prejudicinį sprendimą prejudicinių klausimų nagrinėjimui svarbūs nacionalinės teisės aktai yra pristatomi pakankamai aiškiai ir visapusiškai. Kaip savo išvados 39 punkte pažymėjo generalinė advokatė, nacionaliniu lygiu taikomo Įstatyminio dekreto Nr. 507/93 nuostatos yra pagrindinis atitinkamos teisės sistemos aktas, o savivaldybės taisyklės tik patikslina kai kurias iš šių nuostatų. Šią sritį reglamentuojančių teisės aktų sistemos pagrindiniai elementai yra nuostatos, susijusios su savivaldybės reklamos mokesčio ir (arba) skelbimų iškabinimo rinkliavos surinkimu, nustatančios reklamos paslaugų tikslą ir suteikiančios savivaldybėms teisę reglamentuoti reklamos mokesčio taikymą bei reklamos paslaugų teikimą.

- 25 Tačiau dėl faktinių aplinkybių konstatuotina, kad nutarime dėl prašymo priimti prejudicinį sprendimą nepateikiama reikalinga informacija, kuri leistų Teisingumo Teismui tinkamai atsakyti į prejudicinius klausimus dėl EB 86 ir 82 straipsnių išaiškinimo.
- 26 Primintina, kad šios Sutarties nuostatos iš esmės draudžia valstybėms narėms nustatyti arba išlaikyti galiojančius aktus, leidžiančius viešosioms įmonėms ir įmonėms, kurioms ji suteikia specialias arba išimtines teises, piktnaudžiauti dominuojančia padėtimi rinkoje arba didelėje jos dalyje.
- 27 Kaip savo išvados 44 punkte pažymėjo generalinė advokatė, atitinkamos prekių ir geografinės rinkos apibrėžimas ir įvairių šioje rinkoje veikiančių įmonių užimamų rinkos dalių apskaičiavimas yra pradinis bet kokio situacijos vertinimo pagal konkurencijos teisę etapas.
- 28 Šioje byloje *Giudice di pace* pateikia tik keletą duomenų apie savivaldybių suteikiamas reklamos paslaugas arba plotus reklamos skelbimams ir tvirtina, kad šios paslaugos yra lengvai pakeičiamos privačių subjektų siūlomomis paslaugomis. Tačiau iš šių duomenų nematyti, kad klientai, besikreipiantys į savivaldybės skelbimų iškabinimo tarnybą, būtų iš tikrųjų panašūs į klientus, kurie kreipiasi į privačias įmones, ypač atsižvelgiant į reklamos kampanijų komercinį pobūdį ir joms skiriamą biudžetą. Be to, nutarime dėl prašymo priimti prejudicinį sprendimą nepateikiama jokios informacijos nei dėl subjektų, kurie teikia aptariamas paslaugas, skaičiaus, nei dėl jų užimamų atitinkamų rinkos dalių, nors iš šio nutarimo, regis, išplaukia, kad atitinkama geografinė padėtis apsiriboja Genujos savivaldybe. Toks atitinkamos geografinės rinkos apibrėžimas atrodo mažai įtikinamas, nes *Giudice di pace* savo argumentus dėl poveikio darymo prekybai tarp Bendrijos valstybių narių grindžia

tuo, kad Įstatyminiu dekretu Nr. 507/93 nustatyta tvarka taikoma visose Italijos savivaldybėse. Bet kuriuo atveju nutarime dėl prašymo priimti prejudicinį sprendimą paminėta faktinė informacija atrodo pernelyg nevisapusiška, kad būtų galima daryti išvadą, jog Genujos savivaldybė užima dominuojančią padėtį atitinkamoje rinkoje.

- 29 Šiomis sąlygomis neįmanoma nustatyti, ar EB 82 ir 86 straipsniams prieštarauja savivaldybės reklamos mokesčio rinkimas esant tokioms pagrindinės bylos aplinkybėms. Todėl prejudiciniai klausimai dėl šių straipsnių išaiškavimo yra nepriimtini.
- 30 Dėl EB 87 ir 88 straipsnių, kuriuos nutarimą dėl prašymo priimti prejudicinį sprendimą priėmęs teismas taip pat prašė išaiškinti, primintina, jog šios nuostatos taikomos valstybių arba iš jos valstybinių išteklių bet kokia forma suteiktai pagalbai, kuri, palaikydama tam tikras įmones arba tam tikrų prekių gamybą, iškraipo konkurenciją arba gali ją iškraipyti.
- 31 Šiuo požiūriu pažymėtina, kad nutarime dėl prašymo priimti prejudicinį sprendimą pakankamai nenurodomos nei pajamų, gautų iš savivaldybės reklamos mokesčio, paskirtis, nei konkretūs savivaldybės skelbimų išskabinimo tarnybos, kuri, kaip nustatyta Įstatyminio dekreto Nr. 507/93 18 straipsnio 2 dalyje, turi būti privalomai įsteigta Italijos savivaldybėse, kuriose gyvena daugiau kaip 3 000 gyventojų, organizavimo būdai. Todėl remiantis *Giudice di pace* pateikta informacija negalima nei pasakyti, kokį teisinės ir biudžeto autonomijos laipsnį Genujos ir kitos Italijos savivaldybės suteikia žmogiškiesiems ir techniniams ištekliams, kuriuos jos skiria šiai savivaldybės paslaugai teikti, nei daryti išvados, kad iš šio ginčijamo mokesčio gautos pajamos visiškai ar iš dalies naudojamos finansuoti šios paslaugos teikimo išlaidoms padengti. Priešingai, nei posėdyje teigė Komisija, neatrodo, kad galima užtikrintai teigti, jog aptariamoms pajamos yra išimtinai skirtos finansuoti bendrą savivaldybės

biudžetą ir jog jos jokių būdu negalėtų būti naudojamos valstybės pagalbai teikti EB 87 straipsnio prasme.

- 32 Darytina išvada, kad prejudicinis klausimas dėl EB 87 ir 88 straipsnių išaiškinimo taip pat yra nepriimtinas.
- 33 Tačiau kalbant apie tai, ar savivaldybės reklamos mokestis yra su EB 49 straipsniu nesuderinama kliūtis laisvam paslaugų judėjimui, nutarime dėl prašymo priimti prejudicinį sprendimą pateikta informacija yra pakankama, kad būtų galima tinkamai atsakyti į šį klausimą.

Dėl prejudicinio klausimo dėl EB 49 straipsnio išaiškinimo

- 34 Šiuo klausimu *le Giudice di pace* iš esmės klausia Teisingumo Teismo, ar EB 49 straipsnis leidžia rinkti mokestį, šiuo atveju savivaldybės reklamos mokestį, nustatytą Įstatyminiu dekretu Nr. 507/93, kuris visų pirma taikomas reklamos paslaugoms, dėl paslaugos teikėjo arba į paslaugų gavėjo įsisteigimo vietos esančioms tarpvalstybinio pobūdžio.
- 35 Pagal Teisingumo Teismo praktiką EB 49 straipsnyje reikalaujama panaikinti bet kokią apribojimą laisvam prekių judėjimui, net jeigu šis apribojimas taikomas vienodai tiek nacionaliniams, tiek kitų valstybių narių paslaugų teikėjams, jei jis gali drausti arba kitaip varžyti paslaugos teikėjo, įsisteigusio kitoje valstybėje narėje ir joje teisėtai teikiančio analogiškas paslaugas, veiklą. Laisve teikti paslaugas naudojami tiek

paslaugos teikėjas, tiek paslaugų gavėjas (2004 m. liepos 13 d. Sprendimo *Komisija prieš Prancūziją, C-262/02*, Rink. p. I-6569, 22 punktą ir *Bacardi, C-429/02*, Rink. p. I-6613,, 31 punktą ir jame nurodoma teismų praktika).

36 Be to, primintina, kad Teisingumo Teismas yra pripažinęs, jog nacionalinė mokestinė priemonė, kliudanti laisvai teikti paslaugas, gali būti draudžiama priemonė, neatsižvelgiant į tai, ar ją taikytų pati valstybė ar vietos savivaldos organas (žr. šiuo klausimu 2001 m. lapkričio 29 d. Sprendimo *De Coster, C-17/00*, Rink. p. I-9445, 26 ir 27 punktus).

37 Dėl to, ar savivaldybės valdžios institucijų mokesčio, šiuo atveju reklamos mokesčio, rinkimas yra nesuderinama su EB 49 straipsniu kliūtis, visų pirma reikia pažymėti, kad toks mokestis yra taikomas vienodai teikiant visas paslaugas, susijusias su išorine reklama ir su viešų skelbimų iškabinimu atitinkamos savivaldybės teritorijoje. Taigi šio mokesčio rinkimo taisyklės nenustato jokio skirtingo reguliavimo pagal paslaugos teikėjo ar reklamos paslaugos gavėjo įsisteigimo vietą arba prekių ar paslaugų, kurios yra platinamos reklamos dalykas, kilmę.

38 Be to, konstatuotina, kad toks mokestis taikomas tik išorinei reklaminei veiklai, kai naudojami savivaldybės valdžios institucijų administruojami plotai, ir kad už ją nustatyta suma, palyginti su naudojamis ja teikiamų paslaugų verte, laikytina nedidele. Šiomis aplinkybėmis tokio mokesčio rinkimas bet kuriuo atveju nedraudžia, nevaržo reklamos paslaugų teikimo aptariamoms savivaldybės teritorijoje ir nepadarą jo mažiau patrauklaus, taip pat ir tada, kai šios paslaugos dėl teikėjo arba paslaugos gavėjo įsisteigimo vietos yra tarpvalstybinio pobūdžio.

- 39 Iš ankstesnių svarstymų išplaukia, kad EB 49 straipsnis nedraudžia rinkti tokio mokesčio, kaip antai savivaldybės reklamos mokestis, nustatytas Įstatyminiu dekretu Nr. 507/93.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

- 40 Kadangi šis procesas pagrindinės bylos šalims yra vienas iš etapų prašymą dėl prejudicinio sprendimo pateikusiai teismo nagrinėjamoje byloje, bylinėjimosi išlaidų klausimą turi spręsti šis teismas. Išlaidos, susijusios su pastabų pateikimu Teisingumo Teismui, išskyrus tas, kurias patyrė minėtos šalys, nėra atlygintinos.

Remdamasis šiais motyvais, Teisingumo Teismas (trečioji kolegija) nusprendžia:

1. Prejudiciniai klausimai dėl EB 82, 86, 87 ir 88 straipsnių išaiškinimo yra nepriimtini.
2. EB 49 straipsnis neprieštarauja tam, kad būtų renkamas savivaldybės reklamos mokestis, nustatytas 1993 m. lapkričio 15 d. Įstatyminiame dekretu Nr. 507 – Savivaldybės reklamos mokesčio ir skelbimų iškabinimo rinkliavų peržiūra ir derinimas (*decreto legislativo Nr. 507 – Revisione ed armonizzazione dell'imposta comunale sulla pubblicità e del diritto sulle pubbliche affissioni*).

Parašai.